

Arrest

nr. 301 615 van 15 februari 2024
in de zaak RvV 282 701 / IV

Inzake: ██████████

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE BRUYN
Capucienenlaan 63
9300 AALST**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat ██████████ die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2022 met referentnummer 104680.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2023.

Gehoord het verslag van verslaggever S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten G. DE BRUYN en M. VAN HOORDE en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen 6 december 2019, dient op 11 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 18 februari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker een eerste maal gehoord wordt op 28 januari 2021 en een tweede maal op 17 maart 2021.

1.3. Op 22 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aan verzoeker aangetekend wordt verstuurd op 27 september 2022 en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten, een soennitische Koerd te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Rajo, district Afrin in de provincie Aleppo (Syrië). U zou daar ook blijven wonen tot u in 2012 problemen begon te krijgen met de leden van de PKK (Koerdische Arbeiderspartij). U werd regelmatig lastiggevallen, zag dat jonge mannen gedwongen werden om te gaan strijden aan het front en bovendien was u ondertussen ook dienstplichtig. U besloot dan ook dit lot te ontvluchten en trok eind 2012 richting Libanon. Op 11 september 2013 huwde u in Libanon met [K. K.] (OV (...)) en sindsdien woonde u er ook samen. Op 29 augustus 2015 beviel zij van uw eerste dochter. U kreeg er echter financiële problemen en ook [K. K.] voelde zich er niet langer veilig nadat zij werd lastiggevallen. U vertrok in 2019 samen uit Libanon en keerde terug richting Rajo. Acht dagen na uw aankomst werd u echter meegenomen door mensen van het Vrije Syrisch Leger (FSA). U zou één maand in hechtenis blijven en werd pas vrijgelaten nadat uw vader losgeld had betaald. U verbleef uiteindelijk zo'n drie à vier maanden bij uw familie in Rajo en reisde nadien verder richting Turkije. U nam vanuit Griekenland het vliegtuig met behulp van een vals paspoort en passeerde nadien nog Nederland, alvorens u samen met uw vrouw op 11 december 2019 in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u uw originele legerboekje neer. U voegde daar verder ook nog kopieën aan toe van uw eigen identiteitskaart, een geboorteakte van uw dochter, een rijbewijs uit Libanon, een huwelijksakte, een huwelijksverklaring, een document met betrekking tot uw gezinssamenstelling, een identiteitsdocument van de mukhtar voor [K. K.], alsook bewijsstukken dat de originele stukken werden verstuurd vanuit Turkije. Na afloop van het gehoor voegde [K. K.] nog een kopie van haar familieboekje toe en een originele geboorteakte. Via een vertrouwenspersoon legde u nog kopieën neer van Belgische documenten, met betrekking tot uw leven en werk in dit land.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, F (b) van de Vluchtelingenconventie stelt UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen (UNHCR, “Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status

of Refugees”, Genève, 4 september 2003, randnr. 38-40). Elk van bovenstaande factoren, afzonderlijk of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 12, lid 2, onder b) (EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) | A Judicial Analysis", januari 2016, p. 24).

Er zij op gewezen dat, hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsclausules, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een "ernstig misdrijf" kunnen maken, het strafrecht fundamenteel verschillend is van het asielrecht. Hoewel zij bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: zij hebben verschillende doelstellingen en een verschillende wettelijke basis. De kwalificatie van een "ernstig (niet-politiek) misdrijf" in het kader van het asielrecht staat als zodanig los van de definitie van een "misdrijf" in het nationale strafrecht. Zo kan een handeling die in het nationale recht als een "wanbedrijf" wordt gekwalificeerd, indien aan de hierboven vermelde voorwaarden is voldaan, evengoed worden beschouwd als een "ernstig (niet-politiek) misdrijf" onder de uitsluitingsclausules (EASO, "Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes", december 2021, p. 13).

Tot slot is een ernstig misdrijf 'niet-politiek' indien andere dan politieke motieven de (voornaamste) drijfveer vormen. Ook indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het beweerd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf niet-politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 41-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

Het CGVS stelt vast dat u op 11 september 2013 een (religieus) huwelijk hebt afgesloten met [K. K.] (OV (...)). Uit hetgeen hierna volgt, dient te worden geconcludeerd dat het om een kindhuwelijk gaat tussen u als volwassen man en een meisje van zeer jonge leeftijd.

Uit uw verklaringen en de stukken in het administratief dossier blijkt dat [K. K.] op dat moment amper 13 jaar oud was (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS1 dd. 28 januari 2021, p. 9 & Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS2, dd. 17 maart 2021, p. 4). U verklaarde, net als zij (zie Landeninformatie, stuk 1), dat ze geboren werd op 22 oktober 1999, hetgeen ook uit de door u neergelegde stukken blijkt. Dient hierbij echter te worden opgemerkt dat, ofschoon de kopie van het familieboekje van uw vrouw een andere geboortedatum vermeldt, met name 12 maart 1999, zo goed als alle overige officiële Syrische stukken (zoals het individuele uittreksel uit het bevolkingsregister, de huwelijksakte en bijhorend uittreksel, de geboorteakte van uw dochter en de documenten betreffende de gezinssamenstelling) de geboortedatum eveneens op 22 oktober 1999 plaatsen. Eveneens dient vermeld dat wat betreft de originele geboorteakte van [K.], die haar geboortedatum dan weer op 12 oktober 1999 zou plaatsen, dit evenmin opweegt tegen alle overige stukken én haar eigen verklaringen die de geboortedatum op 22 oktober 1999 plaatsen. Hoe dan ook zou dit evenzeer betekenen dat, mocht er alsnog enig geloof worden gehecht aan de geboortedatum op de geboorteakte, uw vrouw alsnog slechts 13 jaar oud zou zijn geweest ten tijde van het huwelijk. Wat er ook van zij, u bevestigde dan ook zelf dat [K. K.] op het moment van het huwelijk slechts 13 jaar zou zijn geweest (CGVS 2, p. 4). Uit uw verklaringen en de neergelegde stukken, waaronder uw eigen identiteitskaart en huwelijksakte, blijkt tegelijkertijd dat u op het moment van het huwelijk een volwassen man van 21 jaar oud was (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 8).

Er kan niet worden aangenomen dat er in hoofde van [K. K.] sprake was van een vrije en volledige instemming met het huwelijk. De door u geschetste context wijst integendeel op dwang.

Zij er vooreerst op gewezen dat er op internationaal vlak een ruime consensus bestaat om kindhuwelijken als een vorm van gedwongen huwelijken te beschouwen omdat kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd in te stemmen met hun huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt. Dit geldt in het bijzonder voor huwelijken die worden afgesloten met of tussen (een) zeer jonge huwelijkspartner(s) (zie Landeninformatie, stukken 4 - 7). Gezien het feit dat uw huwelijkspartner op bijzonder jonge leeftijd werd uitgehuwelijkt en zij bovendien de kleindochter van uw tante was en dus een generatie jonger was dan u (zie CGVS 2, p. 4), kan enkel worden geconcludeerd dat het huwelijk werd afgesloten zonder haar volledige, vrije, en geïnformeerde instemming.

Zij hierbij ook gewezen op het gegeven dat [K. K.] op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf dat haar moeder, dewelke medische problemen had, haar uit financiële noodzaak liet huwen als minderjarige (zie Landeninformatie, stuk 1). Een op dergelijke manier tot stand komen van een kindhuwelijk ligt in lijn met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Hieruit blijkt dat, hoewel huwelijken met partners onder 18 jaar steeds hebben bestaan in Syrië – hoewel slechts in een (absolute) minderheid van de gevallen, er als gevolg van het (aanhoudend) conflict een verontrustende stijging van het aantal kindhuwelijken vastgesteld werd en dat bovendien de huwelijksleeftijd daalt. Vooral meisjes worden op steeds jongere leeftijd uitgehuwelijkt. Hoewel het een gelaagde problematiek betreft kunnen er toch een aantal grote

lijnen worden ontwaard. Zo blijkt dat families die zich als gevolg van het conflict in precare omstandigheden bevinden hun dochters uithuwelijken als manier om hun overleven veilig te stellen; de uitgetrouwde meisjes in kwestie weinig of geen, laat staan evenwaardige, inspraak hebben in de partnerkeuze; en de meisjes niet zelden zichzelf te jong achten voor het huwelijksleven (zie landeninformatie, stukken 5-6). Er moet hierbij evenwel worden benadrukt dat een eventuele precare situatie waarin de familie van de minderjarige vrouw zich bevindt geenszins zonder meer afbreuk kan doen aan de individuele verantwoordelijkheid en de bewuste keuzes in hoofde van de volwassen man die het huwelijk aangaat.

U haalde zelf op geen enkel moment een mogelijk precare familiale situatie in hoofde van [K. K.] aan als reden voor uw handelen. Integendeel, u bleef consequent volhouden dat het een liefdesrelatie was, het huwelijk de vrije keuze was van beide partners, en [K. K.] een huwelijk had kunnen weigeren (zie CGVS 2, p.5, 6, 8). Aan deze beweringen kan evenwel geen geloof worden gehecht. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u [K. K.] niet of nauwelijks kende vooraleer u het initiatief nam om haar familie te benaderen en over een huwelijk te onderhandelen. U geeft immers aan dat u haar voor uw vertrek naar Libanon, in september 2012 (zie CGVS 1, p. 11), twee à drie keer had gezien toen ze haar grootmoeder in het dorp bezocht. Jullie zouden op dat moment blikken met elkaar uitgewisseld hebben, wat volgens u volstond om te weten dat jullie op elkaar verliefd waren (zie CGVS 2, p. 4-5). Nog volgens u sprak u pas met [K. K.] nadat zij in Libanon aangekomen was, i.e. op een moment dat het huwelijk al geregeld was (zie CGVS 2, p.6). Nog los van het gegeven dat het weinig aannemelijk is dat u op basis van enkele blikken en zonder enig verder contact kon vaststellen dat er sprake zou zijn van wederzijdse verliefdheid, moet er op worden gewezen dat u op dat moment een volwassen man was van ongeveer 20 jaar, terwijl [K. K.] op dat moment hoogstens twaalf jaar oud was. Ondanks deze zeer jonge leeftijd lijkt u haar de houding, het beoordelingsvermogen en de emotionele intelligentie van een volwassene toe te schrijven. Zo stelt u dat ze “positief reageerde” als jullie oogcontact hadden, dat u door het oogcontact “bevestiging van die gevoelens [kreeg]” en dat jullie “[liefde] toonden door naar elkaar te kijken” (CGVS 2, p.5). Deze door u op oppervlakkige wijze geschetste gang van zaken kan geenszins aannemelijk geacht worden. Dat u laat uitschijnen dat de stappen die u ondernam om met [K.] te huwen voortvloeiden uit een wederzijdse interesse op gelijke voet kan dus niet worden weerhouden.

Vervolgens blijkt dat het initiatief om te huwen volledig van uw kant uitging. U stelt dat u na uw vertrek naar Libanon uw wens om met [K. K.] te huwen kenbaar maakte aan uw familieleden waarop zij de onderhandelingen met haar familie startten en er een huwelijksregeling werd getroffen. Vanaf dat moment, hoewel [K. K.] zich nog bij haar familie in Syrië bevond, beschouwde u zich als verloofd (zie CGVS 2, p. 5-6). U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat de familie van [K. K.], laat staan zijzelf, vragende partij was voor een huwelijk. Evenmin haalt u elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat [K. K.], hoe jong ze ook was, zou hebben ingestemd met een huwelijk. Meer nog, u haalt niet eens elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich heeft proberen vergewissen van haar instemming. Hiernaar gevraagd beperkt u zich namelijk tot algemene verwijzingen naar de situatie in Syrië, waarbij u stelt het dat heel normaal is onder Arabieren om op 13 à 14-jarige leeftijd te huwen en dat de mening van de meisjes heel belangrijk is binnen de Koerdische gemeenschap (zie CGVS 2, p.7). Nog los van het gegeven dat deze stelling ingaat tegen de landeninformatie die aan het dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat kindhuwelijken op zeer jonge leeftijd als gevolg van het conflict een opmars maakten in Syrië en er voor veel Syrische meisjes allermindst volledige inspraak of een vrije partnerkeuze geldt (zie Landeninformatie, stukken 5-6), blijkt niet dat u bij [K. K.] hebt gepolst naar haar mening of haar instemming. Hoewel u herhaaldelijk werd gevraagd hoe u wist dat [K. K.] met u wou huwen bleef u ontwijkend antwoorden op de gestelde vragen en gaf u geen antwoord waaruit kon blijken dat u een daadwerkelijke poging hebt ondernomen om haar standpunt terzake te weten te komen (zie CGVS 2, p. 7).

Bovendien blijkt uit uw weergave van de feiten dat nadat jullie families tot een overeenkomst kwamen, het nog één à twee maanden duurde vooraleer de familie van [K. K.] haar naar de woonst van uw zus in Libanon bracht. U beschouwde zichzelf gedurende die maand of twee maanden als verloofd maar geeft tegelijkertijd te kennen dat jullie op dat moment geen contact met elkaar hadden. Het was pas op het moment dat [K. K.] in Libanon aankwam dat jullie voor het eerst met elkaar praatten. Het religieus huwelijk werd drie dagen later al afgesloten waarna zij definitief bij uw familie introk (zie CGVS 2, p. 6). Deze gang van zaken, waarbij [K. K.] op zeer jonge leeftijd uit haar vertrouwde omgeving en van haar naaste familie weggehaald werd en direct na haar aankomst in Libanon bij een familielid van u werd ondergebracht, én het huwelijk zeer kort na haar aankomst werd afgesloten, onderstreept nogmaals het gedwongen karakter van het kindhuwelijk.

Hoewel uw verklaringen een loutere neerslag zijn van de manier waarop u de feiten wil weergeven of de feiten hebt ervaren, tonen zij aan dat het om niet enkel om een kindhuwelijk maar evengoed om een gedwongen huwelijk gaat.

Uit uw verklaringen en uw gezinssituatie blijkt vervolgens dat u sinds het afsluiten van het huwelijk seksuele betrekkingen heeft met [K. K.].

U erkent dat u sinds het afsluiten van het huwelijk, nog dezelfde dag, seksuele betrekkingen heeft met [K. K.]. Zoals eerder reeds werd opgemerkt, was zij op dat moment slechts 13 jaar oud. Dit resulteerde in (minstens) één miskraam dewelke u situeert voor de zwangerschap van jullie oudste dochter (°(...) augustus 2015) (zie CGVS 2, p. 11). Er volgde een eerste voldragen zwangerschap, die van jullie dochter [F.], op het moment dat [K.] 15 jaar oud was.

Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB) (infra). Bovendien geldt hier de omstandigheid dat deze seksuele handelingen niet enkel werden verricht door een volwassene ten aanzien van een zeer jong meisje maar dat ze kaderden binnen een zeer specifieke context. Met name gaat het over een kindhuwelijk met een gedwongen karakter, aangegaan tijdens een conflictsituatie, waarbij het huwelijk resulteerde in een ontheemding van het meisje van niet enkel haar land maar ook haar familie. Het seksueel contact begon direct na het afsluiten van een huwelijk waar beide partners elkaar niet of nauwelijks kenden en het meisje in een situatie werd geplaatst waarbij ze bij haar schoonfamilie moest intrekken. Bovendien veronderstelde dit huwelijk volgens u ook verplichtingen in hoofde van de echtgenoten. U vat dit zelf samen als: "Dat betekent dat je eigenlijk een stapje verder bent in je leven, je hebt een partner, je moet alles doen, delen, samen slapen en kinderen maken." (zie CGVS 2, p. 9, eigen vertaling). Nog los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming dat op [K. K.] als 13-jarige rustte, kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat zij zich in een zeer kwetsbare positie bevond en onder verschillende vormen van zowel directe als indirecte dwang stond om deze seksuele handelingen te verrichten.

Deze overweging moet ten eerste worden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek, aangezien u een volwassen man was op het moment dat het huwelijk werd afgesloten, het huwelijk op uw initiatief werd geregeld, en u wist dat het afsluiten van een huwelijk ook zou leiden tot het consumeren van het huwelijk. Door dit huwelijk aan te gaan kon u dus voorzien dat u seksuele betrekkingen met een 13-jarige zou hebben, mogelijks met zwangerschappen tot gevolg.

Los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming dat volgens de Belgische wetgever geldt voor kinderen jonger dan 14 jaar, de zeer kwetsbare positie van [K. K.], en de context van het gedwongen huwelijk in een context van conflict en ontheemding, blijkt bovendien niet dat u zich terdege heeft vergewist van het fysiek en psychisch welbevinden van [K.] op het moment dat u overging tot seksuele betrekkingen met haar. Ook hier geldt dat het CGVS zich enkel kan baseren op uw eigen verklaringen en de manier waarop u de feiten zelf wenst weer te geven of zelf heeft ervaren, waardoor het bij voorbaat gaat om uw subjectieve weergave van de feiten. U geeft te kennen dat u deze seksuele handelingen op het moment zelf niet als problematisch ervoer, dat u er van uit ging dat [K.] haar toestemming gaf, en dat jullie tot op heden een seksuele relatie hebben. Nog los van het feit dat dit hoogstens uw perceptie betreft, toont u geenszins aan dat u werkelijk rekening hield met [K.] of actieve pogingen ondernam om u van haar oprechte instemming te vergewissen. U stelt enkel dat indien [K.] geen seksuele betrekkingen had gewild, ze de verlovingshad kunnen weigeren, ze eventuele bezwaren vóór het huwelijk kenbaar had kunnen maken, of dat ze zich op het moment zelf tegen de seksuele betrekkingen had kunnen verzetten. Volgens u wou ze op de huwelijksnacht evengoed seks (zie CGVS 2, p. 9-10). Gezien de kwetsbare positie waarin [K.] zich bevond kan echter niet worden aangenomen dat ze zich werkelijk in een situatie bevond waarin ze zelf haar instemming kon geven, laat staan de seksuele handelingen binnen dit huwelijk kon afwijzen. Er kan dus niet worden aangenomen dat u zich ten aanzien van het kind heeft verzekerd van haar oprechte instemming bij jullie seksuele betrekking. Integendeel laat u uitschijnen dat uit haar niet-expliciet afwijzen van seksuele handelingen (opnieuw: volgens uw voorstelling van de feiten) haar instemming zou hebben gebleken.

Het huwelijk op jonge leeftijd had ontegensprekelijk een significante, negatieve impact op de fundamentele rechten van [K. K.] en haar fysieke en psychische integriteit.

Er werd reeds toegelicht dat het huwelijk betekende dat [K. K.] uit haar vertrouwde omgeving en van haar naaste familie werd weggehaald en haar intrek moest nemen bij uw familie. Bovendien diende ze haar land te verlaten en als ontheemde in Libanon en vervolgens België haar leven verder te zetten. Los daarvan diende ze op zeer jonge leeftijd seksuele betrekkingen te hebben met een volwassen man die ze niet of nauwelijks kende en doorliep ze op zeer jonge leeftijd verschillende (al dan niet voldragen) zwangerschappen op een moment dat ze nog niet fysiek en psychisch volgroeid was. Zodoende werd haar reeds op zeer jonge leeftijd het recht op fysieke en seksuele zelfbeschikking ontzegd. Verder diende ze als minderjarige de rol van echtgenote en moeder aan te nemen, met alle maatschappelijke verwachtingen die daaraan gekoppeld zijn. In samenlezing met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie Landeninformatie, stukken 4-7), dewelke de voornoemde consequenties voor [K. K.] – naast andere gevolgen – expliciet attesteren als typische schadelijke gevolgen van

gedwongen huwelijken op jonge leeftijd, kan niet anders dan besloten worden dat haar fundamentele rechten als kind en als vrouw ernstig werden geschonden en dat het huwelijk een zeer negatieve impact had op haar fysieke en psychische integriteit.

Op basis van het voorgaande dient het huwelijk dat u met de op dat moment slechts 13-jarige [K. K.] hebt afgesloten dan ook als een ernstig, niet-politiek misdrijf te worden beschouwd.

Dat kindhuwelijken en gedwongen huwelijken effectief als een ernstig misdrijf dienen te worden beschouwd vindt allereerst weerklank in het feit dat verschillende wetgevende vergaderingen inspanningen hebben ondernomen om de strijd aan te gaan tegen kindhuwelijken en gedwongen huwelijken omwille van de kwalijke gevolgen voor het kind.

Het Europees Parlement overwoog in de aangenomen resolutie van 4 oktober 2017 over de uitbanning van kindhuwelijken (2017/2663(RSP)) (zie Landeninformatie, stuk 7) onder andere dat de EU zich ertoe heeft verbonden de rechten van het kind te beschermen en dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken een schending zijn van deze rechten; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken desastreuze gevolgen hebben voor de mogelijkheden van vrouwen en meisjes om hun rechten uit te oefenen en voor de gezondheid van meisjes, en dat bijvoorbeeld het gevaar van zwangerschappen met complicaties of besmetting met hiv groot is, en meisjes die in deze situatie verkeren een groot gevaar lopen het slachtoffer te worden van seksueel misbruik, huiselijk geweld of zelfs eermoord; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken fundamenteel in strijd zijn met het recht van vrouwen en meisjes op zeggenschap over het eigen lichaam en lichamelijke integriteit; dat kindhuwelijken een vorm van gedwongen huwelijken zijn, omdat kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd met hun huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt in te stemmen; dat gedwongen huwelijken in het Verdrag van Istanbul worden aangemerkt als vorm van geweld tegen vrouwen en dat dit verdrag verlangt dat het dwingen van een kind tot het aangaan van een huwelijk en het lokken van een kind naar het buitenland met het oogmerk dat kind te dwingen tot het aangaan van een huwelijk strafbaar worden gesteld; en dat in de huidige migratiecrisis nieuwe gevallen van in het buitenland gesloten kindhuwelijken aan het licht zijn gekomen, waarbij het in sommige gevallen ging om kinderen onder de 14 jaar. Hoewel hierin geen leeftijdsgrens wordt aangegeven, kan gelet op de bewoording in de resolutie worden aangenomen dat huwelijken met een persoon van 13-jarige leeftijd zeker geïmponeerd worden door deze resolutie (zie overweging G en P).

Zij voorts gewezen op de wet van 25 april 2007 tot invoering van een artikel 391sexies in het Strafwetboek en tot wijziging van een aantal bepalingen van het Burgerlijk Wetboek met het oog op de strafbaarstelling en het uitbreiden van de middelen tot nietigverklaring van het gedwongen huwelijken en de positie van internationale organisaties ten opzichte van gedwongen huwelijken (B.S. 15 juni 2007). Voormeld artikel - later gewijzigd door de wet van 2 juni 2013, waarmee onder andere zwaardere straffen werden ingevoerd (B.S. 23 september 2013) - stelt een gedwongen huwelijk strafbaar met een gevangenisstraf van drie maanden tot vijf jaar en een geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro. In de voorbereidende werken hiervan (Parl.St. Kamer, 2006-2007, 51 2767/001) wijst de federale wetgever er onder andere op dat het gedwongen huwelijk een in verschillende internationale normen verboden schending van de rechten van de mens betreft (ibid., p.6) en herhaalt hij meermaals dat er bij een gedwongen huwelijk sprake is van een ernstige schending van de rechten van de mens (ibid., p.9, 10, 12, 14); geeft hij aan dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijks toestemming (ibid., p.7); overweegt hij dat de strafbaarstelling van het gedwongen huwelijk strekt tot bescherming van het recht van het slachtoffer uit vrije wil een huwelijk aan te gaan en tot bescherming van zijn vrijheid, waardigheid en fysieke integriteit (ibid., p. 9); en stelt hij dat uit de voorgestelde strafmaat “duidelijk blijkt dat het plegen van dit feit een ernstig misdrijf is” (ibid., p.10). Onder “gedwongen huwelijk” verstaat de wetgever een huwelijk waarbij het de partner(s) de vrije toestemming ontbreekt omdat deze is aangetast door een wilsgebrek aangezien deze toestemming onder dwang werd verleend (ibid, p. 5).

De krachtige en ondubbelzinnige termen waarin het Europees Parlement en de federale Kamer kindhuwelijken en gedwongen huwelijken veroordelen, en de strafbaarstelling van gedwongen huwelijken in de Belgische (straf)wetgeving illustreren duidelijk dat het plegen van dit feit als een ernstig misdrijf moet worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat (i) u intentioneel en uit vrije wil een huwelijk aanging met een meisje dat op dat moment slechts 13 jaar oud was; (ii) gezien haar jeugdige leeftijd en de concrete omstandigheden zoals deze blijken uit uw verklaringen niet anders kan worden besloten dan dat het gaat om een gedwongen huwelijk waarbij geen sprake kan zijn van vrije wil in hoofde van [K. K.]; (iii) dit huwelijk een ernstige negatieve impact had op haar fundamentele rechten alsook op haar fysieke en psychische integriteit; (iv) uit zowel de positie van het Europees Parlement als de Belgische Kamer kan worden afgeleid dat deze een dergelijk gedwongen huwelijk (met een kind) fundamenteel afwijzen omwille van de nefaste impact op het kind of de persoon die tot een dergelijk huwelijk gedwongen; en (v)

het gegeven dat de Belgische wetgever gedwongen huwelijken strafbaar heeft gesteld en als “ernstig misdrijf” heeft bestempeld; dient te worden besloten dat u als initiator van dit huwelijk dader bent van een ernstig misdrijf.

In het kader van dit huwelijk heeft u zich bovendien schuldig gemaakt aan de (herhaalde) verkrachting van een minderjarige.

Uit uw verklaringen en de elementen uit het administratief dossier blijkt immers dat u als volwassen man van 21 jaar oud regelmatige en volgehouden seksuele betrekkingen met penetratie heeft gehad met een meisje dat bij aanvang van de feiten 13 jaar oud was.

Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB). Bij gebrek aan vrijwillige toestemming dienen deze seksuele betrekkingen met penetratie beschouwd te worden als verkrachting (art.417/11 SWB).

Nog los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in hoofde van een dertienjarige (of een veertien- of vijftienjarige indien het leeftijdsverschil groter is dan drie jaar, zoals hier het geval was) en het gegeven dat [K. K.] zich op dat moment in een uiterst kwetsbare positie bevond (supra), toont u evenmin aan dat zij werkelijk met deze handelingen zou hebben ingestemd of dat u actief pogingen zou hebben ondernomen om u te vergewissen van haar daadwerkelijke instemming (supra). Er kan dan ook worden gesteld dat deze seksuele handelingen als verkrachting moeten worden beschouwd.

Verkrachting is door de aard zelf van het misdrijf – als ernstige inbreuk op de fysieke, seksuele en psychische integriteit van de persoon – te aanzien als een ernstig misdrijf. Hierbij dienen verschillende elementen te worden benadrukt die in casu de ernst van het misdrijf verder onderbouwen. Naast de zeer jonge leeftijd van [K. K.] op het moment dat het huwelijk geconsumeerd werd (slechts 13 jaar oud) en het feit dat u op dat moment al een volwassen man van 21 jaar oud was waardoor er een aanzienlijk leeftijdsverschil bestond dat op die leeftijd des te signifikanter is, bevond zij zich in een situatie die een vrije instemming nog meer belemmerde (supra): als dertienjarige uit haar vertrouwde omgeving en van bij haar naaste familie weggehaald, ondergebracht bij uw familie en enkele dagen later gehuwd, waarbij redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zij, pas gehuwd, de druk voelde van de hieraan verbonden verwachtingen. Dat u er in een dergelijke context klaarblijkelijk geen probleem in zag om met haar seksuele betrekkingen te hebben, versterkt de vaststelling dat er sprake is van een ernstig misdrijf.

Ook in het Belgisch strafrecht wordt verkrachting als een ernstig misdrijf aanzien. Verkrachting, gedefinieerd als “elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt” wordt bestraft met een gevangenisstraf van 10 tot 15 jaar (art. 417/11 SWB). Indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, wordt deze bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (art.417/16 SWB); ten nadele van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar met een gevangenisstraf van vijftien tot twintig jaar (ar.417/17 SWB). Ook andere niet-consensuele seksuele handelingen, al dan niet ten nadele van minderjarigen worden bestraft met zware gevangenisstraffen (art. 417/7 e.v. SWB). Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat volgens art.10ter van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering bepaalde seksuele misdrijven die in het buitenland gepleegd werden, vervolgd kunnen worden in België, ongeacht de nationaliteit van de dader. Deze wettelijke bepalingen en de zware straffen wijzen er opnieuw op dat de Belgische wetgever verkrachting of andere niet-consensuele seksuele handelingen, zeker indien zij gepleegd worden jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

Gelet op het voorgaande kan niet anders dan worden geconcludeerd dat uw seksuele handelingen in het kader van het huwelijk met [K. K.] dienen te worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

De door u gepleegde ernstige misdrijven hebben een niet-politiek karakter en vonden bovendien plaats buiten het land van toevlucht en vooraleer tot dit land als vluchteling werd toegelaten, waarmee is voldaan aan de vereisten zoals vastgelegd in art. 1F(b) van de Vluchtelingenconventie.

Het gedwongen huwelijk werd namelijk in Libanon afgesloten op 11 september 2013, waarna de herhaalde verkrachtingen aanvang namen. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw handelen geen politieke dimensie bevatten en louter waren ingegeven door uw wil om te huwen.

Uit de elementen uit uw administratief dossier blijkt dat u als dader van het gedwongen huwelijk en de daaruit vloeiende verkrachtingen individuele verantwoordelijkheid treft.

Uit het voorgaande blijkt dat u doelbewust een huwelijk bent aangegaan met een zeer jong meisje en er niet kan worden aangenomen dat het in hoofde van [K. K.] om een vrije keuze ging. Eveneens blijkt dat u er van op de hoogte was dat het afsluiten van dit huwelijk impliceerde dat u met [K.] seksuele betrekkingen zou hebben, ook al was ze op dat moment nauwelijks 13 jaar oud en bevond ze zich in een zeer kwetsbare positie (supra). Er kan niet worden weerhouden dat [K. K.] voor deze seksuele betrekkingen haar instemming heeft gegeven of zelfs maar kon geven. Bovendien vormde dit huwelijk een inbreuk op haar fundamentele rechten als kind en als vrouw en kan u als echtgenoot niet zijn ontgaan dat het huwelijk een

grote impact had op niet enkel haar leven, cfr. het gegeven dat ze in Libanon bij uw familie introk; de herhaalde zwangerschappen (met complicaties) op een moment dat ze zowel fysiek als psychisch niet volgroeid was; en de rol als moeder en echtgenote die ze op bijzonder jonge leeftijd moest vervullen; en de andere schadelijke gevolgen van een gedwongen huwelijk als minderjarige dewelke in de landeninformatie worden vermeld. Deze omstandigheden, en de negatieve implicaties voor [K. K.], zijn dermate manifest dat er niet anders kan worden besloten dan dat u, toen al volwassen, zich hiervan bewust was/had moeten zijn voorafgaand aan het huwelijk maar desondanks uit vrije wil het huwelijk aanging en seksuele betrekkingen aanknoopte.

Dat u zich (actueel) terdege bewust bent van de impact van het huwelijk op [K. K.] blijkt ook uit uw verklaringen. Zo stelt u dat men een zekere rijpheid nodig heeft om te huwen en dat het daar jullie aan ontbrak. Volgens u is het niet correct en logisch om op zo'n jonge leeftijd te huwen (zie CGVS 2, p. 7). Ook geeft u aan dat het vaderschap u aan het denken zette en u deed beseffen dat er een grote verantwoordelijkheid aan een huwelijk is verbonden. U zou het daarom beter achten pas op latere leeftijd te huwen (zie CGVS 2, p. 11). Ongeacht de vraagtekens die bij deze verklaringen geplaatst kunnen worden, er zijn namelijk indicaties dat u voornamelijk sociaal wenselijk tracht te antwoorden (infra), doet dit op geen enkele wijze afbreuk aan de conclusie hierboven dat geenszins aangenomen kan worden dat de omstandigheden en negatieve consequenties van het huwelijk u niet gekend waren / hadden moeten zijn op het moment dat u het huwelijk initieerde.

U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die u alsnog kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid.

Vooreerst wijst u herhaaldelijk op culturele gebruiken waarbij men wordt verondersteld te huwen en waarbij huwelijken op 13 à 14-jarige leeftijd volgens u niet ongebruikelijk zijn.

Deze verwijzing naar socio-culturele omstandigheden kan in uw geval niet worden weerhouden als verschoningsgrond. Er kan weliswaar worden aangenomen dat u zich als 21-jarige volwassen man klaar achtte voor een huwelijk en evengoed kan worden aangenomen dat dit binnen uw gemeenschap zou betekenen dat uw huwelijk in meer of mindere mate een gearrangeerd karakter zou hebben waarbij uw familie met de familie van uw uitgekozen partner zou bemiddelen. Echter haalt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u vanuit uw familie of gemeenschap onder een dusdanige dwang stond dat uw eigen fysieke of psychische integriteit dusdanig in het gedrang kwam en dat u niet anders kon dan terstond een huwelijk af te sluiten, laat staan een huwelijk af te sluiten met een meisje van dertien jaar oud. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat u zelf aan uw familie uw wens om te huwen kenbaar hebt gemaakt en daarbij uw partner van voorkeur heeft aangewezen. Verder blijkt dat u voordien geen andere huwelijkspartners aan uw familie had voorgesteld of dat er huwelijksaanzoeken van u werden afgewezen. U geeft ook aan dat indien u niet akkoord zou zijn gegaan met een huwelijkspartner, u een huwelijk had kunnen weigeren (CGVS2, p. 8, 12). U ervoer met andere woorden geen enkele druk om te huwen, laat staan dat er enige druk op u rustte om specifiek met [K. K.] te huwen (supra). Bovendien kan niet worden aangenomen dat u en [K. K.] een liefdesrelatie hadden. Daarentegen blijkt uit uw verklaringen dat er behalve jullie (verre) verwantschap geen enkele concrete band tussen jullie beiden bestond. Getuige daarvan de vaststelling dat jullie pas voor het eerst met elkaar praatten op het moment dat jullie reeds 1 à 2 maanden verloofd waren en nadat [K. K.] door haar familie naar Libanon werd gebracht.

Gezien deze vaststellingen stond niets u dus in de weg een partner te kiezen dewelke niet minderjarig, of althans minder jong was, dan het kind dat u uitkoos. De keuze voor een zeer jonge huwelijkspartner waarvan u wist dat u seksuele betrekkingen met haar zou hebben, is dus geheel uw eigen verantwoordelijkheid.

Waar u stelt dat het niet ongewoon is dat Syrische meisjes op 13 à 14-jarige leeftijd huwen dient opgemerkt te worden dat deze stelling heel sterk genuanceerd dient te worden. Uit de landeninformatie blijkt namelijk dat kindhuwelijken, zijnde huwelijken waarbij minstens één van de partners jonger dan 18 jaar is, steeds hebben bestaan in Syrië maar ook voor het conflict geenszins de norm waren. Bovendien blijken huwelijken met meisjes van 13 à 14 jaar, ondanks de sterke toename van kindhuwelijken op steeds jongere leeftijd als gevolg van het conflict, steeds veeleer uitzonderingen te zijn geweest dewelke geenszins op een algehele maatschappelijke goedkeuring konden rekenen. Ook in het kader van het conflict, en hoewel er verschillende redenen zijn die aanleiding geven tot een significante stijging van dergelijke huwelijken, blijken ze nog steeds op afkeuring te stuiten binnen de Syrische gemeenschap (zie Landeninformatie, stukken 5 en 6). Er moet hierbij ook aangestipt worden dat u huwde in 2013, op een moment dat het conflict nog in zijn eerste jaren zat, wat het uitzonderlijke karakter van jullie huwelijk nogmaals in de verf zet. Er kan bovendien worden aangenomen dat u op het moment van het huwelijk voldoende matur was (infra) om in te zien dat een huwelijk met een dertienjarige allerminst courant was en zeker geen alomtegenwoordige praktijk vormde. Dat uw familie zich kennelijk bereid toonde om te onderhandelen over een huwelijk met een meisje van 13 jaar oud neemt evenmin weg dat u als volwassen man kan worden geacht zich bewust te zijn geweest van het veeleer uitzonderlijk karakter van een dergelijk huwelijk.

Ter volledigheid wijst het CGVS op de ruime consensus op internationaal vlak (supra) om dergelijke huwelijken af te keuren omwille van de bijzonder kwalijke gevolgen die deze met zich meebrengen voor het kind. Dient hierbij te worden benadrukt dat de Belgische wetgever expliciet stelt dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijkstoestemming (supra). Het CGVS is van oordeel dat ouders of initiators van kindhuwelijken zich geenszins zonder meer op culturele of maatschappelijke gewoontes kunnen beroepen om hun individuele verantwoordelijkheid van zich af te schuiven. Het CGVS dient rekening te houden met alle elementen en feiten eigen aan de zaak. Zoals hoger reeds werd aangehaald kan in casu niet anders dan besloten worden dan dat de omstandigheden van het huwelijk én de negatieve implicaties ervan voor de bruid – wier zeer jonge leeftijd op dat moment, 13 jaar, en omstandigheden waarin zij zich geplaatst zag (supra) niet genoeg benadrukt kunnen worden – u onmogelijk ontgaan kunnen zijn. Desondanks initieerde u dit huwelijk, ging u het zonder dwang aan, en consumeerde u het zonder scrupules.

U wijst vervolgens op uw jonge leeftijd op het moment van het huwelijk en stelt dat u ondertussen inziet dat kindhuwelijken niet correct zijn.

Volgens u waren zowel u als uw partner te jong en niet voldoende matuur om in te zien dat een huwelijk op dergelijke jonge leeftijd niet hoort (zie CGVS 2, p. 11). Hierbij valt meteen op dat u uw partner hierbij betreft, ook al is gebleken dat zij geen enkele inspraak had in het huwelijk en onder dwang werd uitgehuwelijkt (supra). De situatie waarin [K. K.] zich bevond valt dus geenszins te vergelijken met de uwe. Bovendien kan niet worden weerhouden dat u onvoldoende matuur was om u te ontdoen van uw individuele verantwoordelijkheid. Zoals aangegeven was u een volwassen en zelfstandige man die zichzelf voldoende rijp achtte om in het huwelijk te stappen en een gezinsleven uit te bouwen. Het huwelijk kwam er bovendien op uw aansturen. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u wist welke implicaties er aan het huwelijksleven waren verbonden (cfr. "Dat betekent dat je eigenlijk een stapje verder bent in je leven, je hebt een partner, je moet alles doen, delen, samen slapen en kinderen maken."). Waar u aangeeft dat u momenteel beseft dat kindhuwelijken niet correct zijn kan worden verwezen naar wat hierover reeds werd gezegd (supra). Bovendien blijkt uit uw standpunt dat [K. K.] de kans had zich tegen dit huwelijk te verzetten indien ze hiertegen gekant zou zijn geweest, dat u in wezen nog steeds van mening bent dat ook meisjes van 13 jaar bij machte zijn om een correcte inschatting te maken van de implicaties van een huwelijk of in de gegeven omstandigheden een huwelijk te weigeren. Dergelijke opmerkingen voeden dan ook het vermoeden dat u veeleer sociaal wenselijk tracht te antwoorden, zonder dat er effectief sprake is van oprechte shift in uw mening over kindhuwelijken.

Tot slot wijst u er op dat het huwelijk jaren geleden werd afgesloten en dat jullie tot op heden een koppel vormen (zie CGVS 2, p. 11-12).

Allereerst moet worden opgemerkt dat [K. K.] als gevolg van het huwelijk op zeer jonge leeftijd werd weggehaald bij haar naaste familie; op zeer jonge leeftijd echtgenote en moeder werd; en in een context van ontheemding (cfr. verblijf in Libanon en België) terecht kwam. Bijgevolg kan redelijkerwijs worden aangenomen dat zij in zeer sterke mate afhankelijk van u is/was. Dit is één van de blijvende gevolgen van het kindhuwelijk dat u met haar afsloot en nuanceert bovendien uw bewering als zou zij zonder meer in de mogelijkheid zijn bij u weg te gaan indien zij dat wenst.

Los daarvan, en nog gesteld dat jullie momenteel effectief een stabiele huwelijkssituatie zouden hebben, blijkt dat het kindhuwelijk dat u afsloot en de seksuele handelingen die u in het kader van dit huwelijk had met een minderjarige, als ernstige misdrijven moeten worden beschouwd waarbij u individuele verantwoordelijkheid treft. Dat het huwelijk tot op heden niet ontbonden is vormt geen element die afdoende tegenwicht kan bieden aan het geheel van alle andere bevindingen, hogerop besproken, waaruit terdege de ernst van de gepleegde feiten blijkt, en kan het evenmin uw individuele verantwoordelijkheid opheffen. Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van een verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, kan de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name de beoordeling van de huidige relatiestatus in dit concrete geval. Dient hierbij ter volledigheid worden aangemerkt dat de toepassing van een uitsluitingsclausule evenmin een inmenging betekent in uw familielevens.

Aldus slaagt u er niet in verschoningsgronden in te roepen die u zouden ontheffen van uw individuele verantwoordelijkheid.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, dient te worden besloten dat u zich schuldig hebt gemaakt aan handelingen die gekwalificeerd dienen te worden als ernstige niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie, waardoor u dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie, daar deze hoogstens uw identiteit, herkomst en huwelijk zouden kunnen staven, hetgeen door het CGVS niet wordt betwist.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet een advies uitbrengen over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel. Hij voert aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen afweging werd gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en anderzijds zijn eigen belangen en die van zijn partner. Hij wijst op zijn ononderbroken verblijf in België sinds 2019 en meent dat hij volledig is ingeburgerd, onder verwijzing naar het attest van inburgering gevoegd bij zijn verzoekschrift. Hij voegt hieraan toe dat hij een vaste job heeft in Merchttem, die hij graag doet. Verzoeker hekelt verder dat geen rekening werd gehouden met de mening van K. K., die volgens hem kan en wil verklaren dat zij bij haar man wil blijven en dat hun relatie wel degelijk een liefdesrelatie en geen gedwongen huwelijk is. Hij stelt dat zij een gelukkig huwelijk hebben waaruit twee kinderen geboren werden en dat zij het leven dat zij hebben opgebouwd verder samen willen delen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 5, eerste lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker meent dat de bestreden beslissing hem *de facto* verplicht terug te keren naar Syrië, dat nog steeds een conflictgebied is. Hij verwijst naar zijn vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij zijn dienstplicht niet heeft volbracht en betoogt dat de gevolgen van een terugkeer naar Syrië zo ernstig van aard kunnen zijn *“dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens”*.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beschermingsaanvraag *“zomaar heeft verworpen om reden dat zijn verhaal weinig overtuigend is en concrete bewijzen mist”*. Volgens verzoeker is het niet duidelijk waarom aan zijn vrouw wel de vluchtelingenstatus werd toegekend en aan hem niet. Hij stelt dat hij nooit de intentie heeft gehad om een misdrijf te plegen en zich ook nooit bewust is geweest van het feit dat zijn huwelijk tot zo'n probleem kon leiden.

2.4. In wat zich aandient als een vierde middel voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in het land van herkomst. Hij citeert uit het gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken met betrekking tot Syrië en stelt dat wat men aan zijn eigen bevolking afraadt, men onmogelijk kan opleggen aan iemand van een andere origine. Hij meent minstens de subsidiaire beschermingsstatus te moeten krijgen.

3. De stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker, blijkens de inventaris, de volgende overtuigingsstukken:

- stuk 1: verzoekers identiteitsgegevens;
- stuk 2: een attest van inburgering van 30 juni 2022;
- stuk 3: een loonbrief van verzoeker;
- stuk 4: een vergoedingenfactuur van K.K.;
- stuk 5: de geboorteakte van B. L.;
- stuk 6: een advies van de FOD Buitenlandse Zaken over reizen naar Syrië.

Deze stukken blijken, met uitzondering van stukken 5 en 6, reeds aanwezig in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Documenten').

3.2. Op 22 september 2023 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waarin

verwezen wordt naar de “Country Guidance: Syria” van EUAA van februari 2023 en het COI-rapport “Syria: Situation of women” van EASO van februari 2020 als nieuwe elementen.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij hij in aanvulling op de overtuigingsstukken gevoegd bij zijn verzoekschrift foto's van zijn huwelijk (stuk 7) en van uitstapjes met zijn gezin (stuk 8) alsook het arrest met nummer 260 333 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 7 september 2021 (stuk 9) voegt.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F (b) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling.

Overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag wordt een vreemdeling uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, sub b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, sub b) van de Kwalificatierichtlijn.

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de verwerende partij in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asieltelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 51).

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, *i.e.* “boven elke redelijke twijfel verheven”, wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er “ernstige redenen zijn om aan te nemen” dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag alsook dat er “ernstige redenen” aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57). De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, “*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, 2003, § 35).

Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term “misdrijf” en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een “ernstig misdrijf” in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip “misdrijf” verschilt per nationaal rechtsstelsel, waarbij sommige stelsels elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is, kwalificeren als een ‘misdrijf’, terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en een of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

De *in casu* door de verwerende partij weerhouden uitsluitbare handelingen betreffen enerzijds het gedwongen huwelijk en anderzijds de verkrachting, die in België strafbaar worden gesteld in respectievelijk artikel 391^{sexies} en artikel 417/11 van het Strafwetboek. De omstandigheid dat deze gedragingen in het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming, *in casu* Syrië, niet strafbaar zouden zijn, sluit de toepassing van uitsluiting niet uit (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 12-13).

Het loutere feit dat voormelde gedragingen strafbaar zijn in België is een noodzakelijke doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een “ernstig misdrijf” kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

Het “ernstig (niet-politiek) misdrijf” bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip ‘*sui generis*’ te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt in het Vluchtelingenverdrag noch in de Vreemdelingenwet, is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip “ernstig misdrijf” te hebben vastgesteld, als volgt: “*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar*

betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt” (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36) (hierna: het arrest *Ahmed*). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest *Ahmed* heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat *“de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.”* (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis”*, dat de aanbeveling bevat *“dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)”* (HvJ C-369/17, pt. 56).

In navolging van het Hof van Justitie doet het UNHCR gelijkaardige aanbevelingen (zie UNHCR *Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees* (HCR/GIP/03/05), 4 september 2003, par. 14; UNHCR *handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967*, 1992, punten 155-157). Naar dit handboek wordt ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/2 in de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Uit voorgaande blijkt dat het begrip “ernstig niet-politiek misdrijf” een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals *infra* besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het “ernstig niet-politiek misdrijf” een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

4.2. De criteria om de ernst van het misdrijf te beoordelen

Rekening houdend met hetgeen het Hof van Justitie in het arrest *Ahmed* heeft overwogen, kunnen de volgende niet-exhaustieve criteria worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf: de aard van de daad, de werkelijke schade, de toegepaste (straf)procedure om het misdrijf te vervolgen en te berechten, (de aard van) de voorziene straf en de vraag of de meeste rechtssystemen het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak.

De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op teneinde een automatische toepassing van de uitsluitingsgronden te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt 91 en 93).

Specifieke feiten kunnen betrekking hebben op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking hebben op de verzoeker zelf, zoals de officiële hoedanigheid waarin die het misdrijf gepleegd heeft, en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 17-18).

4.2.1. De veroordeling en/of strafbaarstelling van het gepleegde feit in verschillende rechtssystemen en de voorziene straf

Zoals aangestipt onder punt 4.1. is het voor de kwalificatie als “ernstig misdrijf” niet vereist dat het straffbare feit een misdrijf uitmaakt in zowel het land van herkomst als in het land van toevlucht. Het hoeft evenwel geen betoog dat het gegeven dat meerdere rechtssystemen op verschillende niveaus (nationaal, regionaal en internationaal) de handeling in kwestie veroordelen of als een (ernstig) misdrijf beschouwen een belangrijke indicatie inhoudt voor de ernst ervan, naast de aard en zwaarte van de straf die daarop desgevallend in de betrokken rechtssystemen wordt gesteld.

In de bestreden beslissing worden de door verzoeker gepleegde handelingen gekwalificeerd als respectievelijk een gedwongen kindhuwelijk en verkrachting.

4.2.1.1. De vrije en volledige toestemming van beide echtgenoten wordt in vrijwel alle internationale en regionale verdragen over huwelijksaangelegenheden vermeld. Het Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen van 1979 spreekt zich het duidelijkst en het krachtigst uit over dit onderwerp en bepaalt expliciet dat vrouwen dezelfde rechten hebben als mannen om vrij een echtgenoot te kiezen en alleen met hun vrije en volledige toestemming een huwelijk aan te gaan (AD, stuk 7, ‘Landeninformatie’, Bénédicte Fonteneau en Huib Huyse, “*Gedwongen kindhuwelijken: een blinde vlek in de Belgische ontwikkelingssamenwerking? Gedwongen kindhuwelijken bestrijden uit een Belgisch donorperspectief*”, p. 12).

Binnen de Belgische rechtsorde worden gedwongen huwelijken strafbaar gesteld door artikel 391 *sexies* van het Strafwetboek, dat luidt als volgt:

“Hij die iemand door geweld of bedreiging dwingt een huwelijk aan te gaan, wordt gestraft met gevangenisstraf [van drie maanden tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro].

De poging wordt gestraft met gevangenisstraf [van twee maanden tot drie jaar en met geldboete van honderdvijftig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro.”

In de voorbereidende werken van artikel 391 *sexies* van het Strafwetboek wijst de federale wetgever er onder andere op dat het gedwongen huwelijk een in verschillende internationale normen verboden schending van de rechten van de mens betreft, herhaalt hij meermaals dat er bij een gedwongen huwelijk sprake is van een ernstige schending van de rechten van de mens, geeft hij aan dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijkstoestemming, overweegt hij dat de strafbaarstelling van het gedwongen huwelijk strekt tot bescherming van het recht van het slachtoffer uit vrije wil een huwelijk aan te gaan en tot bescherming van zijn vrijheid, waardigheid en fysieke integriteit en stelt hij dat uit de voorgestelde *strafmaat “duidelijk blijkt dat het plegen van dit feit een ernstig misdrijf is”* (Parl.St. Kamer, 2006-2007, 51 2767/001, p. 6, 7, 9, 10, 12, 14). De federale wetgever wijst er verder op dat de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa het Comité van Ministers verzocht heeft het gedwongen huwelijk grondig te onderzoeken en de lidstaten van de Raad van Europa aan te bevelen niet alleen op burgerlijk vlak maatregelen te nemen maar ook bepalingen aan te nemen op grond waarvan personen die bewust hebben deelgenomen aan een gedwongen huwelijk en die medeplichtig waren aan de organisatie ervan kunnen worden gestraft (Aanbeveling 1723 (2005), 5 oktober 2005) (*Ibid.*, p. 7).

Op Europees niveau is in meerdere rechtsinstrumenten bij herhaling gewezen op het fundamentele belang van de strijd tegen kindhuwelijken en gedwongen huwelijken. Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, dat op 11 mei 2011 is gesloten te Istanbul (hierna: het Verdrag van Istanbul) merkt gedwongen huwelijken als een vorm van geweld tegen vrouwen aan en verlangt van de verdragsluitende partijen dat zij de nodige wetgevende of andere maatregelen nemen om te waarborgen dat opzettelijke gedragingen om een volwassene of een kind tot het aangaan van een huwelijk te dwingen, strafbaar worden gesteld. In artikel 37 van het Verdrag van Istanbul wordt uitdrukkelijk gesteld met betrekking tot gedwongen huwelijken dat *“partijen de wetgevende of andere maatregelen nemen die nodig zijn om te waarborgen dat opzettelijke gedragingen om een volwassene of een kind tot het aangaan van een huwelijk te dwingen, strafbaar worden gesteld.”* Op 13 juni 2017 werd het Verdrag van Istanbul ondertekend door de Europese Unie en namens haar goedgekeurd bij besluit (EU) 2023/1076 van de Raad van 1 juni 2023 (PB 2023, L 143 I, blz. 4), waarna het op 1 oktober 2023 in werking is getreden. In navolging hiervan heeft het Europees Parlement op 4 oktober 2017 de Resolutie over de uitbanning van kindhuwelijken (2017/2663(RSP)) (AD, stuk 7, ‘Landeninformatie’, Resolutie van het Europees Parlement van 4 oktober 2017 over de uitbanning

van kindhuwelijken) aangenomen. Hierin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat het dwingen van een kind tot het aangaan van een huwelijk in strijd is met de rechten van het kind en aangemerkt moet worden als een vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes, waarbij benadrukt wordt dat kindhuwelijken derhalve veroordeeld moeten worden. Het Europees Parlement verzoekt de lidstaten om samen te werken met de rechtshandavingsinstanties en het gerechtelijk apparaat in derde landen om deze landen te helpen wetgeving vast te stellen en te handhaven waarin het aangaan van een huwelijk op jonge leeftijd en het dwingen van personen tot het aangaan van een huwelijk wordt verboden. In deze resolutie wordt onder meer verwezen naar het Verdrag van Istanbul.

4.2.1.2. Artikel 417/11 van het Strafwetboek definieert verkrachting als volgt:

“Verkrachting is elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt. (...)”

Aldus dienen seksuele handelingen die gepaard gaan met penetratie en verricht worden met een persoon die daar niet in toestemt als verkrachting te worden gekwalificeerd.

Artikel 417/6 van het Strafwetboek bepaalt wat volgt:

“Beperkingen aan de mogelijkheid tot toestemming door de minderjarige

§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 2 wordt een minderjarige die de volle leeftijd van zestien jaar niet heeft bereikt, niet geacht uit vrije wil te kunnen toestemmen.

§ 2. Een minderjarige die de volle leeftijd van veertien jaar heeft bereikt, maar niet de volle leeftijd van zestien jaar, kan uit vrije wil toestemmen indien het leeftijdsverschil met de andere persoon niet meer dan drie jaar bedraagt.

Er is geen misdrijf tussen minderjarigen die de volle leeftijd van veertien jaar hebben bereikt en die met wederzijdse toestemming handelen wanneer het onderlinge leeftijdsverschil meer dan drie jaar bedraagt. (...)”

Blijkens bovenstaand artikel van het Strafwetboek wordt een persoon onder de volle leeftijd van veertien jaar in geen enkel geval geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen. Een persoon boven de volle leeftijd van veertien jaar maar onder de volle leeftijd van zestien jaar wordt enkel geacht daarmee uit vrije wil te kunnen instemmen indien het leeftijdsverschil met de andere persoon niet meer dan drie jaar bedraagt. Aldus dienen seksuele betrekkingen met penetratie met iemand onder de volle leeftijd van veertien jaar, of met iemand boven de volle leeftijd van veertien jaar maar onder de volle leeftijd van zestien jaar indien het leeftijdsverschil met de andere persoon meer dan drie jaar bedraagt, per definitie als verkrachting te worden beschouwd.

Krachtens artikel 417/11, tweede zin van het Strafwetboek wordt verkrachting bestraft met een gevangenisstraf van tien tot vijftien jaar. Artikel 417/16 van het Strafwetboek bepaalt dat indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, deze bestraft wordt met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar.

Voorgaande wettelijke bepalingen en de zware straffen waarin zij voorzien duiden erop dat de Belgische wetgever verkrachting, zeker indien gepleegd jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

Op Europees niveau is door de staten die partij zijn bij het Verdrag van Istanbul overeengekomen dat zij alle nodige wetgevende of andere maatregelen nemen om te waarborgen dat seksueel geweld, met inbegrip van verkrachting, strafbaar wordt gesteld. Artikel 36 van het Verdrag van Istanbul bepaalt als volgt:

“1 De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat de volgende opzettelijke gedragingen strafbaar worden gesteld: a) het zonder wederzijds goedvinden op seksuele wijze vaginaal, anaal of oraal met een lichaamsdeel of object binnendringen van het lichaam van een ander; (...)”

In de preambule van het Verdrag van Istanbul wordt ten andere verwezen naar het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, dat op 25 oktober 2007 is gesloten te Lanzarote. België heeft dit verdrag geratificeerd op 8 maart 2013, waarna het voor België in werking is getreden op 1 juli 2013. In dit verdrag verbinden de verdragsluitende partijen zich er onder meer toe de nodige wetgevende of andere maatregelen te nemen om te waarborgen dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat, volgens de relevante bepalingen van het nationale recht, nog niet de leeftijd van seksuele meerderjarigheid heeft bereikt, strafbaar wordt gesteld.

4.2.2. De aard van de gepleegde daad en de daadwerkelijk toegebrachte schade

De aard van de daad wijst op het type daad dat werd gepleegd, bijvoorbeeld of de daad gericht was op het veroorzaken van de dood of ernstig lichamelijk letsel aan een persoon en de mate van geweld die erbij betrokken was (bijvoorbeeld moord of verkrachting). Naast de duidelijke onderlinge afhankelijkheid tussen de aard van de gepleegde daad en de daadwerkelijk toegebrachte schade is er ook een onmiskenbaar oorzakelijk verband tussen de daden en de schade die daaruit voortvloeit en is er zowel sprake van directe als indirecte gevolgen die de gepleegde daden met zich teweeg brengen (EASO *Practical guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 15).

In casu stelt zich de vraag in welke mate de aard en de daadwerkelijk toegebrachte schade van de door verzoeker gestelde handelingen, door de verwerende partij gekwalificeerd als respectievelijk gedwongen kindhuwelijk en verkrachting, prominente criteria zijn bij de beoordeling van de ernst ervan.

4.2.2.1. Gedwongen kindhuwelijk

Om te kunnen beoordelen of het *in casu* afgesloten kindhuwelijk ook een gedwongen huwelijk betreft, dienen alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden gebracht.

Artikel 146ter van het Burgerlijke Wetboek omschrijft een gedwongen huwelijk als volgt: *“Er is evenmin een huwelijk wanneer het wordt aangegaan zonder vrije toestemming van beide echtgenoten of de toestemming van minstens een van de echtgenoten werd gegeven onder geweld of bedreiging.”* Het gebrek aan vrije wil is te wijten aan de aanwezigheid van dwang, hetgeen de vorm kan aannemen van fysieke, psychologische, seksuele, financiële of emotionele druk. Er is aldus geen rechtsgeldig huwelijk ingeval hetzij het werd aangegaan zonder vrije toestemming van beide echtgenoten, hetzij de toestemming van minstens één van de echtgenoten gegeven werd onder geweld of bedreiging. Deze voorwaarden moeten niet tegelijkertijd vervuld zijn (P. Senaev, *De wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijn-wettelijke samenwoningen en de gedwongen huwelijken en wettelijke samenwoningen*. Deel I. Civielrechtelijke aspecten).

Een gedwongen huwelijk mag niet worden verward met een gearrangeerd huwelijk, dat in principe wél een geldig huwelijk is daar het niet noodzakelijk wijst op het ontbreken van de (vrije) wil om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Hoewel het huwelijk zelf georganiseerd wordt door de families of derden, blijven de toekomstige echtgenoten de keuze hebben om al dan niet te huwen (SEGERS, W., *Huwelijk*, TPR 2012, afl. 4, 1644-1692). Dergelijke huwelijken kunnen zeer nauw aansluiten bij een gedwongen huwelijk waar het “arrangeren” ervan gepaard gaat met een zekere mate van bedoelde of onbedoelde dwang, waaronder sociale of familiale verwachtingen, economische of strategische motieven ter behartiging van de familiale belangen.

In casu zijn er voldoende elementen voorhanden om te spreken van een gedwongen kindhuwelijk. Om tot deze vaststelling te komen wordt zowel rekening gehouden met verzoekers verklaringen zoals die onder meer blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud als met de algemene (landen)informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt.

De beschikbare landeninformatie beschrijft een gedwongen kindhuwelijk als een schending van fundamentele mensenrechten. Het betreft een vorm van gendergeweld en discriminatie die zich niet louter beperkt tot het psychologische effect van het niet mogen beslissen of, wanneer en met wie men trouwt. Het brengt ook met zich mee dat het meisje gevangen zit in een huwelijk met een oudere man en dient te leven als een echtgenote met alle bijhorende plichten terwijl ze nog een kind (of adolescent) is. Het gedwongen kindhuwelijk veroorzaakt zowel fysiek als psychisch leed. Meisjes in een gedwongen kindhuwelijk lopen een groot risico op huiselijk geweld. Het stigma dat op echtscheidingen rust en de schaamte die het met zich meebrengt zowel in hoofde van de desbetreffende meisjes alsook voor hun betrokken families, vormen een belangrijke reden die velen ertoe dwingt om in een gewelddadige relatie te blijven. In de landeninformatie wordt aangekaart dat families en individuen vaak niet overgaan tot het rapporteren van gevallen van suïcide waardoor het niet eenvoudig is om data te bekomen omtrent gevallen van huishoudelijk geweld en eventuele suïcide in hoofde van jonge meisjes die volgt uit een gedwongen kindhuwelijk. Gelet op de taken en verplichtingen die een huwelijk met zich meebrengt, wordt de toegang tot school voor de jonge meisjes in sterke mate beperkt. Een gebrek aan scholing kan op zijn beurt dan weer leiden tot genderongelijkheid, het onvermogen om een inkomen te verwerven en het gebrek aan financiële autonomie, maar verhoogt ook in sterke mate het risico op sociale isolatie. Een gedwongen kindhuwelijk heeft ook onbetwistbare schadelijke gevolgen voor de gezondheid van de

meisjes. Zij riskeren immers op zeer jonge leeftijd een zwangerschap met niet ondenkbare complicaties. Omwille van hun jonge leeftijd is hun lichaam nog volop in ontwikkeling en vaak niet in staat een zwangerschap te dragen, met miskramen tot gevolg. Voorts hebben jonge meisjes veelal geen kennis omtrent reproductieve gezondheid. Naast voormelde directe gevolgen van het gedwongen huwelijk, dient ook de nodige aandacht te worden besteed aan de gevolgen op lange termijn, zijnde het gebrek aan capaciteit tot zelfbescherming, beperkte kennis van hun rechten en mogelijkheden, de kans op uitbuiting en misbruik (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', World Vision, *"Stolen Future, War and Child Marriage in Northwest Syria"*; Terre des hommes, *"Understanding the social processes underpinning child marriage: The impact of protracted displacement in Lebanon on Syrian refugees"*; KULeuven & HIVA, Bénédicte Fonteneau en Huib Huyse, *"Gedwongen kindhuwelijken: een blinde vlek in de Belgische ontwikkelingssamenwerking? Gedwongen kindhuwelijken bestrijden uit een Belgisch donorperspectief"*; aanvullende nota verwerende partij, EASO COI *"Syria: Situation of women"*, februari 2020).

In het Verdrag van Istanbul wordt gewezen op het structurele karakter van geweld tegen vrouwen, dat erkend wordt als op gender gebaseerd geweld. Ook wordt erkend dat geweld tegen vrouwen tot één van de cruciale sociale mechanismen behoort waarmee vrouwen ten opzichte van mannen in een ondergeschikte positie worden gedwongen. Het Verdrag van Istanbul bepaalt voorts met grote bezorgdheid dat vrouwen en meisjes vaak worden blootgesteld aan ernstige vormen van geweld, zoals huiselijk geweld, seksuele intimidatie, verkrachting, gedwongen huwelijk, misdrijven gepleegd in het kader van de zogenaamde "eer" en genitale verminking, die een ernstige schending van de mensenrechten van vrouwen en meisjes vormen en een belangrijk obstakel zijn voor de verwezenlijking van de gelijkheid van vrouwen en mannen. Ook erkent het Verdrag van Istanbul dat geweld tegen vrouwen een blijk is van historisch ongelijke machtsverhoudingen tussen vrouwen en mannen die hebben geleid tot de overheersing en discriminatie van vrouwen door mannen en de volledige ontplooiing van vrouwen in de weg hebben gestaan (Verdrag van Istanbul, preambule, alinea's 10, 11 en 12).

Het Hof van Justitie oordeelde dat *"de bijzondere kwetsbaarheid van minderjarigen niet vermindert door het huwelijk. Integendeel, het huwelijk kan, zeker als het gaat om minderjarige meisjes, wijzen op blootstelling aan de ernstige vorm van geweld die kindhuwelijken en gedwongen huwelijken inhouden."* (HvJ derde Kamer, zaak C-230/21, 17 november 2022, § 45).

Verzoeker laat de schadelijke gevolgen onbesproken en werpt geen ander licht op voorgaande informatie.

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier dat K. K. op bijzonder jonge leeftijd, namelijk amper dertien jaar, werd uitgehuwelijkt aan een acht jaar oudere volwassen man (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 28 januari 2021, p. 9, en notities van het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2021, p. 4; stuk 6, 'Documenten': huwelijksakte, huwelijksverklaring, document *mokhtar* vrouw, geboorteakte vrouw).

Verder dient samen met de commissaris-generaal te worden gewezen op de vaststelling dat K. K. in het kader van haar verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf dat haar moeder medische problemen had en haar uit financiële noodzaak liet huwen als minderjarige (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', verklaring DVZ K. K. van 18 februari 2020, vraag 15a). Hoewel de waarachtigheid van deze verklaringen niet kan worden geverifieerd, ligt een op dergelijke manier tot stand komen van een kindhuwelijk in lijn met informatie aanwezig in het administratief dossier waarin gewezen wordt op een stijging van het aantal kindhuwelijken en een daling van de huwelijksleeftijd als gevolg van het (aanhoudende) conflict in Syrië. Families die zich als gevolg van het conflict in precare omstandigheden bevinden huwelijken hun dochters uit als manier om hun overleven veilig te stellen. De uitgehuwelijkte meisjes in kwestie hebben zelf weinig of geen, laat staan een evenwaardige, inspraak in de partnerkeuze en achten zichzelf niet zelden te jong voor het huwelijksleven (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', World Vision, *"Stolen Future, War and Child Marriage in Northwest Syria"*; Terre des hommes, *"Understanding the social processes underpinning child marriage: The impact of protracted displacement in Lebanon on Syrian refugees"*). Verzoeker haalde de mogelijke precare familiale situatie in hoofde van de familie van K. K. zelf op geen enkel moment aan en laat de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing ongemoeid in zijn verzoekschrift. Ter terechtzitting gevraagd of hij op de hoogte is van de verklaringen van zijn vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ontkent hij deze, stellende dat al haar familieleden op deze manier getrouwd zijn en dat het bekend is binnen de Syrische gemeenschap *"dat families voorrang hebben om te trouwen"*.

Wat er ook van zij, verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zijn huwelijk met K. K. de vrije keuze van beiden was en voortvloeide uit een wederzijdse interesse op gelijke voet, nu (i) het initiatief om te

huwen volledig van zijn kant uitging en hij geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat de familie van K. K., laat staan K. K. zelf, vragende partij was, (ii) hij de dertienjarige K. K. niet of nauwelijks kende vooraleer hij het initiatief nam om haar familie te benaderen en over een huwelijk te onderhandelen, zij elkaar pas voor het eerst spraken nadat zij in Libanon was aangekomen, op een moment dat het huwelijk al geregeld was, en het religieus huwelijk drie dagen later al werd afgesloten, waarna K. K. definitief bij verzoekers familie introk (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2021, p. 6), en (iii) uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat K. K. volledig, vrij en geïnformeerd heeft ingestemd met het huwelijk en met het tijdstip waarop dat voltrokken werd. Verzoeker beweerde weliswaar dat het duidelijk was dat K. K. het huwelijk ook wilde, maar uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij een daadwerkelijke poging ondernomen heeft om zich te vergewissen van haar instemming met het huwelijk. Desgevraagd beperkte verzoeker zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud tot algemene verwijzingen naar de situatie in Syrië, waarbij hij stelde dat het normaal is dat meisjes op dertien- à veertienjarige leeftijd trouwen en dat de mening van de meisjes heel belangrijk is binnen de Koerdische gemeenschap (*Ibid.*, p. 7). Dit strookt evenwel niet met de algemene landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels haar aanvullende nota neergelegd op 22 september 2023. Ondanks een stijging van het aantal kindhuwelijken, sinds het losbarsten van het Syrische conflict in 2011, is de *Personal Status Law* van Syrië in die mate geëvolueerd dat in 2019 de wettelijke leeftijd voor het aangaan van een huwelijk bepaald werd op achttien jaar en op vijftien jaar indien er instemming is van de mannelijke voogd en rechtbank. Hoewel verschillende religieuze minderheden, waaronder Druzen en Christenen, hun eigen wetten bepalen aangaande de persoonlijke status en kindhuwelijken toelaten, toont de algemene informatie aldus niet aan dat het normaal is om als meisje in Syrië reeds op dertien- of veertienjarige leeftijd te trouwen (aanvullende nota verwerende partij, EUAA, *Country Guidance Syria*, februari 2023, p. 109 en EASO COI Report: Syria – *The Situation of Women*, februari 2020, p. 33). Verzoeker is overigens een Koerd en soennitisch moslim. Bovendien blijkt dat verzoeker en K. K. in september 2013 getrouwd zijn, tijdens het derde jaar van het Syrische conflict, en dat verzoeker bij aanvang van dit conflict bijna negentien jaar oud was en aldus grotendeels gevormd was in een periode waarin kindhuwelijken weliswaar reeds bestonden, maar de aard ervan nog niet beïnvloed werd door het langdurige karakter van het Syrische conflict, waardoor meisjes zwaarder werden getroffen (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', *Stolen Future: War and Child Marriage in Northwest Syria*, p. 10; aanvullende nota verwerende partij, EASO COI Report: Syria – *The Situation of Women*, p. 24). Voorts tonen de beschikbare gegevens van UNICEF uit 2006 aan dat 13% van de Syrische meisjes voor hun achttiende levensjaar trouwde en 3% voor de leeftijd van vijftien jaar, wat evenmin toelaat kindhuwelijken jonger dan vijftien jaar te beschouwen als de norm of de traditie, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt. Bovendien blijken kindhuwelijken het meest voor te komen in de provincies Dara'a, Rif Dimashq en Quneitra, waar respectievelijk 26, 25 en 23% van de meisjes voor hun achttiende levensjaar trouwde, terwijl verzoeker afkomstig is uit de provincie Aleppo (aanvullende nota verwerende partij, EASO COI Report: Syria – *The Situation of Women*, p. 24).

K. K. werd bovendien op dertienjarige leeftijd, wat zeer jong is, uit haar vertrouwde omgeving en bij haar naaste familie in Syrië weggehaald en direct na aankomst in Libanon bij een zus van verzoeker ondergebracht, om vervolgens drie dagen later reeds te trouwen (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2021, p. 6).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt aldus dat verzoeker op de hoogte had moeten zijn van de *supra* omschreven schadelijke gevolgen die een huwelijk tussen een meerderjarige man en een meer dan zeven jaar jonger minderjarig meisje met zich teweeg brengt. In het geheel van de omstandigheden eigen aan verzoekers situatie, kan zelfs een eventueel gegeven instemming in hoofde van K. K. niet beschouwd worden als een volwaardige en geïnformeerde instemming. Rekening houdend met verzoekers verklaringen, de landeninformatie en de overige stukken uit het rechtsplegingsdossier kan niet worden besloten dat K. K. haar instemming gegeven heeft vrij van fysieke, psychologische, seksuele, financiële of emotionele druk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat geen rekening werd gehouden met de mening van K. K., die volgens hem kan en wil verklaren dat zij bij hem wil blijven en dat hun relatie wel degelijk een liefdesrelatie en geen gedwongen huwelijk is, en in zoverre verzoeker dit wenst aan te tonen met foto's van zijn huwelijk en van uitstapjes met zijn gezin die hij bij zijn aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stukken 7 en 8), brengt hij geen argumenten of elementen bij die afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen, waaruit het gedwongen karakter en de schadelijke gevolgen van zijn huwelijk met een dertienjarig meisje genoegzaam blijken. Uit de foto's van het huwelijk kan op geen enkele objectieve wijze de vrije instemming van K. K. worden afgeleid. Het betoog dat verzoeker en K. K. op heden een gelukkig huwelijk hebben waaruit (inmiddels) drie kinderen zijn geboren en dat zij hun leven in België hebben opgebouwd en verder samen willen delen, kan de kwalificatie van het huwelijk, in het licht

van de omstandigheden van de zaak, als gedwongen kindhuwelijk en de schadelijke gevolgen hiervan voor K. K., minstens op het ogenblik dat het huwelijk werd gesloten, niet ongedaan maken.

4.2.2.2. Verkrachting

De eerste seksuele betrekkingen tussen verzoeker en K. K. vonden plaats tijdens de nacht van hun religieus huwelijk op 11 september 2013, toen K. K. dertien jaar oud was (AD, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2021, p. 9-10). Dat er seksuele handelingen met penetratie werden verricht op een moment dat K. K. jonger was dan veertien jaar, wordt niet betwist. Ook na het huwelijk hadden verzoeker en K. K. nog geregeld seksueel contact, dat na één of meerdere miskramen resulteerde in de geboorte van hun eerste kind, toen K. K. vijftien jaar oud was (*ibid.*, p. 10-11). Dat er sprake is van (herhaaldelijke) verkrachting volgens het Belgische strafrecht blijkt uit het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in hoofde van K. K. gelet op haar leeftijd, die van verzoeker en het leeftijdsverschil (zie ook *supra*, onder "strafbaarstelling" punt 4.2.1.2.).

De vraag of K. K. al dan niet zou hebben ingestemd met de seksuele betrekkingen met penetratie stelt zich omwille van het onweerlegbaar vermoeden van een gebrek aan instemming niet.

Nog los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in hoofde van K. K. als dertienjarige op het moment van haar eerste seksuele contact met verzoeker, dient te worden gewezen op de zeer kwetsbare positie waarin zij zich toen bevond, zoals hoger reeds toegelicht. Het seksueel contact begon direct na het afsluiten van het huwelijk, dat tot gevolg had dat K. K. op zeer jonge leeftijd uit haar vertrouwde omgeving en bij haar naaste familie werd weggehaald en in een situatie werd geplaatst waarbij zij bij haar schoonfamilie moest intrekken.

Het toegebrachte lichamelijk letsel is inherent aan de aard van de daad, namelijk de herhaaldelijke verkrachtingen die verzoeker heeft gepleegd, waardoor niet verder moet worden ingegaan op de aard van de toegebrachte schade.

4.2.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald op de straffen die in België van toepassing zijn op de gepleegde handelingen, zijnde verkrachting en gedwongen kindhuwelijk, de aard van de misdrijven, de strafverzwarende omstandigheden en de aard en de ernst van de veroorzaakte schade, wordt geconcludeerd dat verzoeker ernstige misdrijven gepleegd heeft, die eveneens op Europees en internationaal niveau veroordeeld worden. Voormelde criteria zijn *in casu* afdoende determinerend om te oordelen dat er sprake is van ernstige misdrijven die, indien ook voldaan aan de overige voorwaarden omschreven in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kunnen leiden tot de uitsluiting van de internationale beschermingsstatus.

4.3. De individuele verantwoordelijkheid

4.3.1. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken (*EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 98-119). Daartoe moet worden vastgesteld dat de verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea*; moreel element).

De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 96).

4.3.2. Verzoekers individuele verantwoordelijkheid, zowel voor wat betreft de verkrachting als het gedwongen kindhuwelijk, blijkt genoegzaam uit volgende vaststellingen:

(i) Verzoeker was op het moment van het huwelijk een meerderjarige man van eenentwintig jaar oud en nam zelf het initiatief en de vrije en bewuste keuze om met K. K. te huwen zonder zich terdege te vergewissen van de vrije wil van K. K. om met hem te huwen, zoals hoger reeds aangestipt.

(ii) Er zijn verder geen indicaties die wijzen op enige vorm van dwang of druk die op verzoeker zou zijn uitgeoefend of die hij zou hebben ondervonden om in het huwelijk te treden met een dermate jong minderjarig meisje, temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat er eerder nog geen andere

huwelijkskandidaten aan hem werden voorgesteld die hij zou hebben geweigerd (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2021, p. 6). Verzoeker beweert tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud thans in te zien dat het niet logisch is dat meisjes zo jong trouwen en meent dat hij destijds beïnvloed werd door de maatschappij, die er geen punt van zou maken, en door het ouderlijk gezag. Wat de vermeende invloed van de maatschappij betreft, dient te worden gewezen op voorgaande vaststelling, op basis van de beschikbare landeninformatie, dat verzoeker niet is opgegroeid in een omgeving waarin kindhuwelijken op dermate jonge leeftijd als de norm of als niet-uitzonderlijk werden beschouwd. Verder blijkt duidelijk uit zijn verklaringen dat hij degene was die het initiatief nam om met K. K. te trouwen en dat zijn wens daartoe voorafging aan de regeling van het huwelijk door de beide families, waarvan hij bevestigde dat die op zijn verzoek gebeurde (*Ibid.*, p. 4-8, 11-12). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geeft verzoeker weliswaar aan dat K. K. zich tegen het huwelijk had kunnen verzetten indien zij dit wenste (*Ibid.*, p. 8). Uit dit standpunt blijkt echter dat hij in wezen nog steeds van mening is dat ook meisjes van dertien jaar bij machte zijn om een correcte inschatting te maken van de implicaties van een huwelijk of in de gegeven omstandigheden een huwelijk te weigeren. Het lijkt er derhalve op dat verzoeker sociaal wenselijk tracht te antwoorden, eerder dan dat er effectief sprake is van een oprechte ommekeer in zijn mening over kindhuwelijken (*Ibid.*, p. 7-8).

(iii) Verzoeker was zich bewust of had zich bewust moeten zijn van de schadelijke gevolgen zowel van het kindhuwelijk als van de seksuele contacten met penetratie met K. K.

Daar in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening gehouden wordt met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, dient geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing te worden gemaakt wanneer geoordeeld wordt dat de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 109; EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive*”, tweede editie (2020), p. 117-119 ‘*expiation*’). Dat verzoeker in 2019 in België is aangekomen, hier sindsdien ononderbroken heeft verbleven, volledig ingeburgerd is en een vaste job heeft, ter staving waarvan hij bij zijn verzoekschrift een attest van inburgering en een loonbrief voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 2 en 3), is aldus niet relevant in het kader van huidige beoordeling. Zoals *supra* onder punt 4.2.2.1. reeds werd aangehaald, is het argument dat K. K. haar huwelijk met verzoeker, waaruit drie kinderen werden geboren, op heden zou willen verderzetten niet relevant voor de kwalificatie van het misdrijf en de gevolgen ervan op het ogenblik dat het misdrijf werd gepleegd. Dit argument en de stukken die verzoeker bijbrengt ter staving ervan doen verder op geen enkele wijze afbreuk aan zijn individuele verantwoordelijkheid in dezen. Ook de omstandigheid dat K. K. op heden werkzaam is en een eigen inkomen heeft, zoals verzoeker opmerkt in zijn uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift en ter staving waarvan hij een vergoedingsfactuur voor de maand juni 2022 voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) kan geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen en de beoordeling *in casu*. Derhalve wordt de schending van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel in het eerste middel niet dienstig aangevoerd.

4.4. Niet-politiek misdrijf

4.4.1. Enkel niet-politieke ernstige misdrijven kunnen aanleiding geven tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, lid 2, sub b) van de Kwalificatierichtlijn. Zuiver politieke misdrijven, zoals verraad, spionage of lidmaatschap van een verboden politieke partij, vallen aldus buiten het toepassingsgebied van deze uitsluitingsgrond. Ook bepaalde gemeenrechtelijke misdrijven kunnen vanuit een politieke motivatie worden gepleegd. Echter bepaalt artikel 12, lid 2, sub b) van de Kwalificatierichtlijn dat bijzonder wrede handelingen, zelfs indien zij met een vermeend politiek oogmerk worden uitgevoerd, als ernstige niet-politieke misdrijven kunnen worden aangemerkt. Overeenkomstig de ‘*predominance test*’ van EASO dient een bepaalde handeling, opdat zij als niet-politiek misdrijf kan worden beschouwd, een overwegend niet-politieke motivatie te hebben of disproportioneel te zijn aan het beweerde politieke doel. Aldus dient een daad die duidelijk buiten verhouding staat tot een politieke doelstelling, bijvoorbeeld omdat zij onnodig leed veroorzaakt, als niet-politiek te worden beschouwd. In lijn hiermee oordeelde het Hof van Justitie “*dat terroristische daden, die worden gekenmerkt door geweld tegen de burgerbevolking, ook al worden zij met een beweerd politiek oogmerk gesteld, als ernstige, niet-politieke misdrijven (...) moeten worden aangemerkt.*” (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 81). (EASO *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 19).

4.4.2. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voormelde feiten, die gekwalificeerd worden als respectievelijk een gedwongen kindhuwelijk en verkrachting, niet met een politiek oogmerk heeft gepleegd en dat zij louter waren ingegeven door zijn wil om te huwen en dit huwelijk te consumeren. Het niet-politiek karakter van deze misdrijven wordt niet betwist.

4.5. Buiten het land van toevlucht

4.5.1. Een uitsluiting van de vluchtelingenstatus op grond van een ernstig niet-politiek misdrijf vereist dat het misdrijf in kwestie buiten het land van toevlucht werd gepleegd. Dit betekent niet noodzakelijk dat het misdrijf moet zijn gepleegd in het land van herkomst van de betrokken verzoeker. Ook misdrijven die werden gepleegd in derde landen, bijvoorbeeld landen die werden doorkruist om het land van toevlucht te bereiken, of in andere lidstaten vallen onder het geografische toepassingsgebied van artikel 12, lid 2, sub b) van de Kwalificatierichtlijn (*EASO Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 20).

4.5.2. Verzoeker en K. K. traden in Libanon in het huwelijk en de herhaalde verkrachtingen, althans tot K. K. de volle leeftijd van zestien jaar bereikte, vonden ook plaats in Libanon. Dat zij met elkaar in het huwelijk zijn getreden en seksuele betrekkingen met penetratie hebben gehad buiten het land van toevlucht, zijnde België, wordt niet betwist.

4.6. Voordat hij tot dit land als vluchteling werd toegelaten

4.6.1. De Kwalificatierichtlijn beperkt het temporele toepassingsgebied van de uitsluitingsgrond voorzien in artikel 12, lid 2, sub b) door te bepalen dat het misdrijf moet zijn begaan vooraleer de betrokken verzoeker tot het land van toevlucht als vluchteling is toegelaten, waarbij gespecificeerd wordt: “*dat wil zeggen de afgifte van een verblijfstitel op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus*”. Deze verduidelijking van wat moet worden verstaan onder de vereiste dat het misdrijf door de verzoeker werd gepleegd vooraleer hij tot het land van toevlucht als vluchteling werd toegelaten betreft een toevoeging in de Kwalificatierichtlijn die niet werd opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Het UNHCR wijst er in zijn richtlijnen inzake de toepassing van de uitsluitingsgrond van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag op dat ‘toelating’ in de zin van deze uitsluitingsgrond betrekking heeft op ‘*loutere fysieke aanwezigheid in het land van toevlucht*’ (zie UNHCR Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees (HCR/GIP/03/05), 4 september 2003, par. 41).

4.6.2. Het huwelijk met K. K. werd afgesloten op 11 september 2013, waarna de herhaalde verkrachtingen een aanvang namen. Dat het huwelijk en de eerste seksuele betrekkingen met penetratie voorafgingen aan de komst van verzoeker en K. K. naar België in 2019, wordt niet betwist.

4.7. Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat voldaan is aan de constitutieve elementen van artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag, met name dat in verzoekers geval ernstige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf heeft gepleegd dat ernstig en niet-politiek van aard is, dat plaatsvond voordat verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling, en waarvoor hij individuele verantwoordelijkheid draagt.

Aldus heeft de commissaris-generaal *in casu* terecht geoordeeld dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, alsook, overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat de commissaris-generaal zijn aanvraag zou hebben verworpen “*om reden dat zijn verhaal weinig overtuigend is en concrete bewijzen mist*”, zoals verzoeker in zijn derde middel poneert, berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt voorts dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en in het licht van de specifieke omstandigheden van de zaak dient te worden beoordeeld. Dat verzoeker op grond van de feiten en omstandigheden eigen aan zijn individuele geval wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus is op zich niet onverenigbaar met de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van zijn vrouw.

Waar verzoeker in zijn derde middel nog aanvoert dat hij nooit de intentie heeft gehad om een misdrijf te plegen en zich nooit bewust is geweest van het feit dat zijn huwelijk tot zo'n probleem kon leiden, brengt hij geen argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan de kwalificatie van de door hem gestelde handelingen als “ernstig (niet-politiek) misdrijf” en zijn individuele verantwoordelijkheid daarin.

Met zijn opmerking *in fine* van de uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift dat hij geen vloeiend Nederlands spreekt en dat het mogelijk is dat hij in zijn verklaringen verkeerde woorden of uitdrukkingen heeft gebruikt waardoor die niet volledig correct waren of anders geïnterpreteerd, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord werd met de bijstand van een tolk Arabisch, een taal waarvan hij verklaard heeft deze voldoende te beheersen om zijn problemen te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (AD, stuk 5, Verklaring betreffende procedure).

4.8. Wat betreft het arrest met nummer 260 333 van de Raad van 7 september 2021, waarvan verzoeker een kopie voegt bij zijn aanvullende nota (aanvullende nota verzoeker, stuk 9), wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.9. De documenten aanwezig in het administratief dossier kunnen hoogstens dienen ter staving van verzoekers identiteit, herkomst, huwelijk en leven en werk in België, welke elementen *in casu* niet worden betwist (AD, stuk 6, 'Documenten'). Voor zover zij *supra* nog niet werden besproken, wijst de Raad erop dat deze documenten geen ander licht werpen op de beoordeling *in casu* dat verzoeker in toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag respectievelijk artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij individueel verantwoordelijk is voor het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf in de zin van voormelde bepalingen, mede in acht genomen dat *in casu* een evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing niet aan de orde is, zoals *supra* onder punt 4.3.2. wordt toegelicht.

4.10. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, namelijk dat wanneer de commissaris-generaal een verzoeker uitsluit van de vluchtelingenstatus hij in het kader van zijn beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, wordt in het kader van huidig beroep enkel uitspraak gedaan over de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en niet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt. Dat de bestreden beslissing verzoeker *de facto* verplicht om naar Syrië terug te keren, zoals hij in zijn tweede middel poneert, mist aldus feitelijke grondslag. De in het tweede middel aangevoerde schending van de artikelen 2 en 5, eerste lid van het EVRM en de verwijzing in dit verband, alsook in zijn vierde middel, naar de (veiligheids)situatie in Syrië, zoals die onder meer zou blijken uit het gevoegde reisadvies (stukkenbundel verzoeker, stuk 6), en naar de vrees voor vervolging die verzoeker ten aanzien van zijn land van herkomst stelt te koesteren, zijn niet dienstig.

De bestreden beslissing strekt er voorts op geen enkele wijze toe een inmenging in het gezinsleven van verzoeker uit te maken.

4.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,
I. FLORIO,
S. WILLAERT,

de kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS